

Henkinen uudestisyntyminen

Pohdinta sielun kuolemattomuudesta ja kohtalosta on aina jakanut ihmisiä erilaisiin uskontokuntiin. Suurista uskonnoista kristinuskon ja islamin piirissä ajatellaan sielusta ja jälleensyntyemisestä täysin eri tavalla kuin esim. hindulaisuudessa, buddhalaisuudessa ja gnostilaisuudessa. Sen sijaan käsitykset **henkisestä uudestisyntymisestä**, siis uudistumisesta tämän elämän aikana, ovat kaikissa uskonnoissa lähes samankaltaisia, ainakin niistä voidaan keskustella kiihottomasti.

Henkisessä uudestisyntymisessä on kysymys siitä, että me jätämme taaksemme jotain entistä ja sitten uudistumme, eli synnymme jossain mielessä uudelleen.

Uudestisyntymistä on karkeasti jaotellen kahdenlaista: pientä ja suurta. Ehkä siihen väliin mahtuu vielä keskikokoistakin. Tarkoiton tällä henkisen prosessin syvyyttä ja merkitsevyyttä. Pieni uudestisyntyminen voidaan nähdä prosessina, joka ei varsinaisesti ala eikä lopu. Niinpä me synnymme jatkuvasti uudelleen jokaisessa hetkessä. Elämän jatkumoa voisi verrata elokuvaan, jossa filmin jokainen ruutu on aavistuksen verran erilainen kuin edellinen. Vierekkäisten ruutujen eroa tuskin edes huomaa, mutta vaikkapa muutaman metrin matkalla kahden kuvaruudun ero on jo selvä.

Saimme osallistua äsken gnostilaisessa messussa uudistumiskasteeseen, jossa katumiemme tekojen muisto huuhtoutui pois. Avainsana tässä oli ”*katumiemme tekojen*”. Meidän oli siis reagoitava jotenkin, jos olimme havainneet toimineemme rakkauden lakia vastaan. Toimittuamme vastoin sisäistä omantuntomme ääntä, meidän oli syytä pysähtyä, katua ja ottaa tässä asiassa uusi alku. Me siis lupasimme itsellemme korjata kurssia ja muuttua jossain suhteessa. Tällaista voisi sanoa ”pieneksi uudestisyntymiseksi”.

Mutta voimme puhua myös suurista uudestisyntymisistä. Sellaista, jotka saattavat muuttaa koko elämämme. Näitä sattuu yhden ihmiselämän aikana ehkä vain yksi tai korkeintaan muutamia, mutta niiden vaikutus voi olla valtava. Tällaisen suuren uudestisyntymisen voi aiheuttaa esimerkiksi joku voimakas henkilökohtainen kokemus tai kriisi. Olen kuullut erilaisia tarinoita, kuinka joku on kokenut voimakkaan uskonnollisen näyn, joka on muuttanut hänet, ja hän on tuntenut yhtyneensä Jumalaan (unio mystica). Joku taas on voinut vaikean henkilökohtaisen kriisin jälkeen ottaa elämälleen uuden suunnan.

Millaista sitten olisi ”keskisuuri henkinen uudestisyntyminen”? Minä luulen, että moni läsnä olevistakin osaisi vastata tähän kysymykseen. Se liittyy usein tietoiseen itsensä kehittämiseen. Joskus puhutaan ihmisen ”Vanhan Aadamin” kuolettamisesta, jotta ”Uusi Adam” voisi syntyä. Tämä on keskeinen teema esimerkiksi Henkisessä Alkemiassa, jonka viimeisenä vaiheena on ”Viisastan Kiven” löytäminen. Se tarkoittaa juuri henkistä uudestisyntymistä. Joissakin uskonnoissa perimmäinen päämäärä on ”valaistuminen”, mikä niin ikään tarkoittaa henkistä uudestisyntymistä.

Henkisestä uudestisyntymisestä on kysymys myös silloin, kun ihminen on elämässään päässyt eroon aineellisuuden kahleista ja tullut tietoiseksi sielunsa jumalallisesta alkuperästä sekä alkanut pyyteettömän rakkauden hengessä palvella muita ihmisiä ja luomakuntaa. Tällöin ihminen on tullut osalliseksi todellisesta Valosta. Jumalan tosiolimus on alkanut ilmetä hänessä pyyteettömänä

rakkautena (kr. *agape*). Ihminen on saavuttanut *gnosiksen*. Tämä viimeksi mainittu on varmaan jokaisen gnostilaisen päämääränä.

Meidän on oikeastaan turha pohdiskella, onko meidän henkinen oma henkinen uudestisyntymisemme ollut pieni, suuri vaiko keskikokoinen. Silloin se menee helposti kuin kalajuttujen kertomiseksi. Siinä ei aina tahdo kädet riittää. Tärkeämpää on, että me oikeasti koemme jonkin sisäisen muutoksen, että oikeasti saamme pyydystetyksi jonkin kalan. Ei sillä ole mitään merkitystä, että saamme kavereille kertoa, kuinka iso kala meiltä pääsi karkuun. Uudestisyntymisen kalastuksessa – jos tällaisen arkisen vertauksen käyttö sallitaan – me saamme arvokasta ravintoa pienistäkin sinteistä.